

maanantai 7. elokuuta 2017

Onko Raamattu kaikkiseltaan erehtymätöntä Jumalan Sanaa?

Tässä Samuel Korhosen suomentamassa artikkelissa puhetta Raamatun virheettömyydestä, jonka useat liberaalit ja uusortodoksiset kristityt ovat asettaneet vaakalaudalle etenkin koskien Raamatun ilmoitusta alueilla, jotka eivät koske pelastusta. Yksi tällainen alue on Raamatun sisältämä historiallinen tieto, jota jotkut eivät pidä Jumalan Sanana, vaan näkevät sen paikoin virheellisenä. Kuitenkin Raamatun historiallisen osuuden eräänä tarkoituksena on kertoa Jumalan tekemistä liitoista ihmisten (tai Israelin) kanssa, jotka täytyy olla tosia, muuten Jumala on valehtelija ja Hänen lupauksensa sekä Raamatun pelastushistoria vääristyvät ajatellen jopa Jeesuksen uhrikuolemaa. Niinpä Jumalan vanhurskas luonne on osoitettu oikeaksi Hänen Sanassaan, joka sisältää erehtymättömän tiedon historiasta, josta osa on profetiaa.

Erehtymättömyys ja Raamatun liitot **Inerrancy and the Biblical Covenants**

January 1, 2014

By [The Paleofundamentalist](#) (Dr. Steven Hayes)

Raamatun virheettömyyden kieltäminen on harha, joka on vaivannut seurakuntaa kasvavassa määrin usean menneen vuosisadan ajan ja nykyajan teologit väittelevät siitä jatkuvasti. Raamattuun uskovalle kristitylle perustelu Raamatun virheettömyydelle on mutkaton: 1) Jumala on totinen ja Hän ei voi valehdella (Room. 3:4; Hepr. 6:18); 2) Jumala ”henkäytti” Raamatun (2. Tim. 3:16) ja siksi 3) Raamattu on totta. Lisäksi Herra Jeesus julisti, että ”[Jumalan] Sana on totuus” (Joh. 17:17). Väitteeseen, että Jumalan Sana on totuus, sisältyy paljon enemmän, kuin vahvistaa sen olevan pelkästään totta. Se, että Jumalan Sana on totuus, edellyttää, että se ei ole ainoastaan totta, vaan että se on malli, jota vasten jokaisen väittämän totuudenmukaisuus on arvioitava (Jes. 8:20; Apt. 17:11). Kuinka Raamattu voi olla sellainen malli, jos siinä on virheitä? Raamatun todistus omasta virheettömyydestään on selvä; itseasiassa niin selvä, että kirjassaan *The Battle for the Bible (Taistelu Raamatusta)* Harold Lindsell julistaa, että ketään, joka kieltää Raamatun virheettömyyden, ei voida kutsua evankeliseksi.

Vaikka tällaisilla Raamatun perusteluilla ei ole vaikutusta epäuskoisiin kriitikoihin, niin uusortodoksiset ja liberaalit teologit, jotka haluavat jatkaa evankelikalismien manttelin alla ovat tunteneet tarvetta puolustaa virheettömän Raamatun kieltämistään. Uusortodoksinen puolustus on ollut väittää, että Raamatun 66 kirjan kokonaisuus ei ole Jumalan Sana, vaan pelkästään *sisältää* Jumalan Sanan. Siten jokainen väitetty virhe voidaan helposti siirtää siihen osaan Raamattua, joka ei ole (heidän mielestään) Jumalan Sana. Näin uusortodoksisella teologilla voi olla yhtä aikaa erehtymätön Jumalan Sana ja Raamattu, joka sisältää virheitä. Vaikeus syntyy kuitenkin välittömästi päättää objektiivisesti, mitkä osat Raamattua ovat Jumalan Sana.

Liberaalisella puolustuksella on paljon yhteistä uusortodoksisen kanssa, mutta siinä on eroja lähestymistavassa. Liberaali, joka haluaa, että häntä pidetään evankelikaalisena, yleensä vahvistaa, että Raamattu on vapaa virheistä puhuessaan evankeliumiin liittyvistä aiheista ja muista puhtaasti ”hengellisistä” asioista, mutta hän sallii virheitä Raamatun ilmoituksen alueilla, jotka eivät koske pelastusta. Yhteisyys uusortodoksisen käsityksen kanssa on ilmeinen siinä, että molemmat

lähestymistavat tuottavat Raamatun, joka on erehtymätön joissakin kohdissa ja erehtyvä toisissa. Edelleen ongelma on siinä, että mitään objektiivista tapaa ”oikein jakaa totuuden Sana” sen erehtymättömiin ja erehtyviin osiin ei voida määritellä.

Kaikilla niillä, jotka kieltävät tiukan Raamatun erehtymättömyyden, on kuitenkin yleinen konsensus, että ne Raamatun osat, jotka dokumentoivat historiallista tietoa, sisältävät virheitä (ehkä jopa lukemattoman määrän!). Huolimatta sellaisten miesten, kuin Sir William Ramsley, tunnontarkasta historiallisesta ja arkeologisesta tutkimuksesta, joka on todistanut Raamattuun kirjattujen lukemattomien historiallisten tosiasioiden virheettömyyden ja hämmästyttävän tarkkuuden, liberaaliteologin naturalistinen taipumus saa hänet vakuuttuneeksi, että Raamatussa on historiallisia virheitä. Jumalahan käytti ihmisiä kirjaamaan näitä historian tapahtumia ja ihmiset ovat erehtyviä, joten ei pitäisi olla yllätys kenellekään, että nämä kuvaukset sisältävät virheitä – näin ajattelu menee. Jotenkin liberaalia ei vaivaa tämä Raamatun erehtymättömyyden erikoinen myöntäminen. Uskoen voivansa edelleen luottaa Jumalan ilmoitukseen koskien evankeliumia, hän helposti myöntää Raamatun historiallisten osien erehtymättömyyden. Onko todellakaan mitään vahinkoa sellaisesta näköjään merkityksettömästä kompromissista? Onko raamatunhistoria todellakaan niin tärkeä, kunhan tieto pelastuksen tiestä säilytetään? Sellaisten kysymysten käsittelemiseksi täytyy ajatella Jumalan tarkoitusta Hänen ottaessaan historian osaksi Raamattua. Miksi Hän teki niin? Vastaus paljolti käsittää Raamatun liitot.

Dispensationalistisen teologian ytimessä on oikea käsitys Raamatun liitoista. Jumala on päättänyt pakottaa suhteensa ihmiskunnan kanssa merkittävässä määrin liittojen kautta, joihin Hän on mennyt vapaaehtoisesti, minkä Hän on kirjannut kirjoitetussa muodossa ja säilönyt Raamattuun. Nämä liitot ovat aikajärjestyksessä: Nooan liitto, Aabrahamin liitto, Mooseksen liitto, Maan liitto, Daavidin liitto ja Uusi liitto. William F. Albright, Amerikan arkeologien dekaani 20. vuosisadalla, on tunnettu huomiostaan, että israelilaisten Jumala on ainutlaatuinen kaikkien muinaisten kulttuurien joukossa siinä, että Hän meni liittoihin kansansa kanssa. Raamatun liitoilla ja niiden etenevällä toimimisella ajan mittaan on syvällisiä seuraamuksia Raamatun historiallisten osien totuudenmukaisuudelle.

Raamatun liitot eivät ole sen enempää, kuin mitä tänä päivänä kutsumme ”sopimuksiksi”. Sopimuksia käytetään sääntelemään osapuolten välisiä suhteita, sekä antamaan malli, jota vasten arvioida kunkin osapuolen suoritustaso suhteessa sitoutumiseen sopimusehtoihin. Raamatussa liitot sääntelevät Jumalan suhdetta ihmisiin. Jumala arvioi ihmisten tekoja suhteessa heidän velvollisuuksiinsa sovellettavien liittojen alaisina. Esimerkiksi Mooseksen liitto asetti Israelin kansalle velvoitteen pitää valtava määrä käskyjä (juutalaisten mukaan 613). Kun Israel ei noudattanut Mooseksen liiton ehtoja, niin Jumala herätti profeettoja syyttämään kansakuntaa sopimuksen/liiton rikkomisesta. (Jes. 1:2-4; Miika 6:1-2). Israelin Jumala otti tuon liiton ehdot vakavasti ja kirjaimellisesti. Toiset liitot, kuten Aabrahamin liitto ja sen alaliitot (s.o. maaliitto, Daavidin liitto ja uudet liitot) ovat ehdottomia liittoja ja vaikka Israel on osapuolena näissä liitoissa Jumalan kanssa, mitään velvoitteita ei ole asetettu kansakunnalle näiden liittojen ehtojen alaisena. Näin ollen Israelille eikä Juudalle löydy profeettoja, jotka syyttäisivät kansakuntaa, ettei se noudata ehdottomien liittojen ehtoja.

Toisaalta näissä samoissa liitoissa Jumala vapaaehtoisesti sitoutui pitämään suuren määrän lupauksia. Mooseksen liitossa Jumala lupasi siunausta ja menestystä Israelin kansalle, vaikka Hänen siunauksensa riippui heidän kuuliaisuudestaan tuon liiton ehdoille (2. Moos. 19:5-8; 3. Moos. 26:3-39; 5. Moos. 28:1-68). Kun Israel ei kunnioittanut sitoumuksiaan Mooseksen liitossa, mikä kulminoitui kauan odotetun Messiaan ja Kuninkaan hylkäämiseen (5. Moos. 17:14-15; 18:15-19), niin Jumala ei ollut enää sidottu kunnioittamaan ehdollisia lupauksiaan tässä liitossa. Ehdottomissa liitoissa kuitenkin Jumala pysyy velvoitettuna pitämään kaikki antamansa lupaukset Israelin käyttöön katsomatta, koska Jumala meni näihin liittoihin ilman mitään kansakunnalle asetettuja ehtoja.

Mitä tällä kaikella on tekemistä Raamatun sisältämän historian kanssa? Sekä ihmisten että Jumalan suoritustaso sovellettavien Raamatun liittojen velvoitteiden alaisina näkyvät historian saatossa. Kun Jumala profeettojensa palvelutyön kautta syyttää Israelin kansaa Mooseksen liiton ehtojen laiminlyömisestä, Hän tekee sen kiinnittämällä heidän huomionsa historian todistukseen (esim. Hoosea 4, 12-13). Israelin epäonnistumista liitossa verrataan Jumalan uskollisuuteen Hänen velvoitteilleen liitossa vetoamalla jälleen historian todistukseen (esim. 5. Moos. 8:1-4). Älä mieli kuitenkaan ehdollista Mooseksen liittoa, joka on mennyt (2. Kor. 3:7), vaan ehdottomia liittoja, jotka pysyvät hyvin paljon

voimassa tähän päivään saakka. Vaikka ihmisillä (s.o. Israelin kansalla) ei ole mitään sitoumuksia noudattaa niitä, Jumala on ehdottomissa Raamatun liitoissa antanut monia lupauksia, jotka Hänen täytyy pitää.

Raamatun sisältämä historia on se, jossa erehtymättömyys ja raamatulliset liitot leikkaavat toisiaan. Aivan kuten Jumala mainitsee historian todistuksen arvioidessaan ihmisten suoritustasoa sovellettavissa liitoissa, niin myös ihmiset voivat arvioida Jumalan uskollisuutta suhteessa Hänen tekemiinsä sitoumuksiin näissä samoissa liitoissa. Siksi **Raamatun täytyy olla erehtymätön**, ei vain ilmoittamissaan ”hengellisissä” totuuksissa, vaan jopa säilyttämässään historiallisessa tiedossa, sillä on vastoin Raamatun historiaa, että Jumalan suoritustaso mitataan suhteessa Raamatun liittoihin. Ehdottomissa liitoissa Jumala lupaa tehdä tiettyjä asioita kautta koko maailmanhistorian ja Raamattu on se erehtymätön historian kirjaus, joka osoittaa Hänen uskollisuutensa (esim. Psalmi 89; 105).

Jos uusortodoksiset ja liberaalit teologit ovat oikeassa uskossaan, että Raamatun historialliset osat sisältävät virheitä, niin meillä ei ole mitään varmaa todistusta Jumalan uskollisuudesta. *”Pois se! Olkoon Jumala totinen, mutta jokainen ihminen valhettelija”* (Room. 3:4). Sen sijaan historian osoittama Jumalan vanhurskas luonne on osoitettu oikeaksi Hänen Sanassaan, joka sisältää erehtymättömän tiedon historiasta. Profetiana tunnettu osa tästä ”historiasta” on tietysti kirjattu etukäteen, mutta sen historiallisuus on ihan yhtä varma. Veljet älkää tinkikö Raamatun erehtymättömyydestä, älkää edes Raamatun ns. historiallisissa osissa, sillä kysymys on Jumalan luonteesta!

Lähettänyt Olli-R klo [16.27](#)